№ 8. Warszawa, 1 sierpień 1932 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

TREŚĆ.

SPRAWY ORGANIZACYJNE

296.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 21 czerwca 1932 r.

o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny".

(Dz. U. R. P. z dn. 25 czerwca 1932 r. Nr. 52, poz. 497).

297.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lipca 1932 r.

o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego.

(Monitor Polski z dn. 28 lipca 1932 r. Nr. 171, poz. 202).

298.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 13 lipca 1932 r.

L. 3435/I/2/32

w sprawie zniesienia Rejonu IV Poznańsko-Pomorskiego Inżyniera Okręgowego.

Zmieniając częściowo zarządzenie z dnia 10.XII. 1931 r .L. 1598/I/Os/31, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego znosi z dniem 15 lipca 1932 r. Rejon IV Poznańsko-Pomorski Inżyniera Okręgowego. Nadzór techniczny Fabryk i Zakładów, położonych w obrębie skasowanego rejonu, sprawować będzie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, posiłkując się w miarę potrzeby inżynierami fabrycznymi, zaterytorjalnie najbliżej położonych fabryk, względnie urzędnikami technicznymi, wydając w tym kierunku stosowne zarządzenia.

Archiwum spraw, załatwianych dotychczas przez Inż. Okręgowego przejmie Państwowa Fabryka Wyrobów Tytoniowych w Poznaniu Wojskowa.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *Dr. A. Kreutz.*

SPRAWY OGÓLNE

299.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 13 lipca 1932 r.

L. 4104/I/2/32

w sprawie podpisywania pism urzędowych i adresowania do Zakładów P. M. T.

Uchylając wszystkie dotychczasowe zarządzenia w sprawie sposobu podpisywania pism urzędowych oraz w sprawie adresowania pism urzędowych do Zakładów P. M. T. zarządzam co następuje:

Podpisywanie pism urzędowych.

Wszystkie pisma urzędowe Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego podpisywane przez Szefów Działów i Kierowników Biur winny być podpisywane przy użyciu tytułu funkcyjnego podpisującego (np. Szef Działu Ogólnego, Szef Działu Produkcji, Kierownik Biura Osobowego, Kierownik Biura Ruchu i t. p.) bez używania tytułów nominacyjnych posiadanych przez podpisujących (Naczelnik Wydziału, Radca Ministerjalny i t. d.).

W ten sam sposób (a więc przy użyciu tytułu funkcyjnego bez używania tytułów nominacyjnych posiadanych przez niektórych kierowników zakładów) winny być podpisywane wszystkie pisma urzędowe wychodzące z Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego przyczem tytułem funkcyjnym dla kierowników wszystkich Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego jest tytuł „Kierownik".

Adresowanie pism do Zakładów P. M. T.

Wszystkie pisma urzędowe wychodzące z Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do Zakładów i Urzędów Polskiego Monopolu Tytoniowego, oraz pisma urzędowe pomiędzy Zakładami P. M. T. winny być adresowane, jak dotychczas w sposób jednolity bezpośrednio do Zakładów przy użyciu klauzuli adresowej do „Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych, Państwowego Magazynu Surowców Tytoniowych, Państwowego Magazynu Wyrobów Tytoniowych, Urzędu Wykupu Tytoniu, Urzędu Wykupu Tytoniu i Państwowego Magazynu Wyrobów Tytoniowych i t. p.", w zależności od rodzaju Zakładu do którego dane pismo ma być skierowane. Tej samej nomenklatury należy używać przy adresach na kopertach z odnośnemi pismami.

W związku z tem należy nadal używać w treści pism poleceń skierowanych bezpośrednio do Zakładu np. „poleca się Fabryce, Magazynowi i t. p." a nie „poleca się Panu Kierownikowi".

Tylko w wypadku, gdy pismo ze względu na swoją treść musi być skierowane do Kierownika Zakładu osobiście, należy adresować je do „Pana Kierownika" (Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych, Urzędu Wykupu Tytoniu i t. p.).

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *Dr. A. Kreutz.*

SPRAWY OSOBOWE

300.

ROZPORZĄDZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 czerwca 1932 r.

N. B. 3513/32

w sprawie dokumentów ślubu wystawionych przez władze sowieckie.

Do
Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego
w/m.

Na pismo z d. 30 listopada 1931 r. L. 7864/I/Os/31, Ministerstwo Skarbu komunikuje, że dokumenty ślubu wystawione przez władze sowieckie w tym tylko wypadku dają podstawę do przyznawania państwowym funkcjonarjuszom dodatku ekonomicznego na

żonę, przewidzianego w art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska, o ile są zaświadczone przez właściwe Polskie Przedstawicielstwa Konsularne uwierzytelnione przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, iż małżeństwo zawarte zostało zgodnie z obowiązującem prawem sowieckiem, względnie, że dokument złożony przez stronę jest bezspornym dowodem zawarcia małżeństwa podług form w prawie sowieckiem przewidzianych.

SPRAWY ROBOTNICZE

301.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ
z dnia 24 czerwca 1932 r.
w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

(Dz. U. R. P. z dnia 11 lipca 1932 r. Nr. 58, poz. 555).

302.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 52
z dnia 9 lipca 1932 r.
L. 3217/I/3/32
w sprawie zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia.

Do
Wszystkich Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

W związku z wejściem w życie z dniem 11 lipca 1932 r. Ustawy z dnia 17 marca 1932 r., w sprawie zmiany ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 399), Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przesyła w załączniku zarządzenie obowiązujące dla wszystkich Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego, niezależnie od ilości zatrudnionych w nich robotników.

Zarządzenie to należy podać do wiadomości ogółu robotników przez wywieszenie na tablicy.

Wypłaty zasiłku dla bezrobotnych Fabryki i Zakłady Polskiego Monopolu Tytoniowego będą uskuteczniać za osobnemi listami płatniczemi.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego ustala wtorek, jako dzień wypłaty zasiłku, a bezrobotni winni przedkładać dowody w poprzedzającą sobotę.

W razie święta, przypadającego na dzień wypłaty, zasiłek należy wypłacać przeddzień święta.

Stawki zasiłku winny być obliczane według wytycznych podanych w § 5 zarządzenia.

Bezrobotni, zgłaszający się po zasiłki, winni przedkładać ustalone w zarządzeniu dowody, wydane przez właściwe Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy, a to zgodnie z § 10 zarządzenia.

Co kwartał (15/VII, 15/X, 15/I, 15/IV) Fabryki i Zakłady będą przedkładać wykaz, ilu bezrobotnym i jaką ogólną kwotę wypłacono z powyższego tytułu. Wzór wykazu przesyła się w załączeniu. W razie jakichkolwiek wątpliwości, wynikających z tytułu stosowania zarządzenia, należy odnieść się do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, podając konkretny wypadek wymagający wyjaśnienia.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 11 lipca 1932 r.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą zarządzenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego:

1) z dnia 12.VIII. 1925 r. L. 8672/Pr/VIII/25, poz. 13, str. 338, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1927.
2) z dnia 16.X. 1925 r. L. 11207/Pr/VIII/25, poz. 339, str. 15, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1927.
3) z dnia 21.I. 1926 r. L. 812/Pr/VIII/26, poz. 23, str. 345, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1927.
4) z dnia 4.II. 1926 r. L. 598/Pr/VIII/26, poz. 24, str. 346, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1927.
5) z dnia 28.IV. 1926 r. L. 13663/VIII/26, poz. 28, str. 348, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1927.
6) z dnia 10.I. 1927 r. L. 1270/VIII/27, poz. 35, str. 352, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1927.
7) z dnia 4.II. 1927 r. L. 4470/VIII/27, poz. 39, str. 359, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1927.
8) z dnia 16.IV. 1928 r. L. 13536/VIII/28, poz. 29, str. 657, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1931,
9) z dnia 4.IX. 1929 r. L. 35404/VIII/29, poz. 74, str. 690, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1931,
10) z dnia 14.X. 1929 r. L. 41293/VIII/29, poz. 77, str. 697, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1931,
11) z dnia 6.II. 1930 r. L. 1371/VIII/2/30, poz. 82, str. 699, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1931.
12) z dnia 4. IV. 1931 r. L. 2218/Or/31, poz. 103, str. 715, Zbiór Okóln. D. P. M. T. z r. 1931.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *Dr. A. Kreutz.*

Załącznik do L. 3217/I/3/32.

ZARZĄDZENIE.

Na mocy postanowienia Pana Ministra Skarbu z dnia 26 maja 1925 r. L. 3794/Pr/25, robotnicy Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego otrzymują zabezpieczenie na wypadek bezrobocia na warunkach następujących:

§ 1.

Robotnicy Polskiego Monopolu Tytoniowego zwolnieni z pracy z powodu braku zatrudnienia otrzymywać będą zasiłki w okresie bezrobocia, o ile przepracowali przy Monopolu Tytoniowym lub łącznie z innem przedsiębiorstwem, conajmniej 26 (dwadzieścia sześć) tygodni w ciągu ostatnich 12-tu miesięcy przed zwolnieniem z pracy i zarejestrowali się w terytorjalnym Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy lub w instytucji zastępczej.

§ 2.

Czas spędzony w służbie wojskowej, oraz czas choroby stanowią przerwę, którą uwzględnia się przy obliczeniu okresu rejestracji.

§ 3.

Prawo do zasiłku przysługuje tylko tym bezrobotnym, którzy pomimo zarejestrowania się w te-

rytorjalnym Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy, względnie instytucji zastępczej i przestrzegania przepisów dla bezrobotnych, zatrudnienia nie otrzymali.

Bezrobotni, których głównym źródłem utrzymania nie jest praca najemna, nie są uprawnieni do zasiłków, przewidzianych niniejszem zarządzeniem. Szczegółowe przepisy w tej sprawie wyda Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

§ 4.

Prawo do pobierania zasiłków zaczyna się po 10-ciu dniach, licząc od dnia zarejestrowania się w wyżej wskazanych urzędach i trwa przez 13 tygodni w roku.

Wyjątkiem od zasady, że zasiłek dla bezrobotnych ma być wypłacany tylko w ciągu 13-tu tygodni, będą bezrobotni, którzy pobierają obecnie zasiłek dla bezrobotnych wzgl. robotnicy, którzy przed 11 lipca 1932 r. nabyli prawo do zasiłku dla bezrobotnych i przed tym terminem zostali zwolnieni z pracy.

Wymienionej kategorji bezrobotnych Fabryki i Zakłady będą wypłacać zasiłek dla bezrobotnych, w ciągu 17 tygodni z tą różnicą, że poczynając od dnia 11 lipca 1932 r. stopa zasiłku będzie obliczana według wymogów § 5-go zarządzenia.

§ 5.

Dla otrzymania przeciętnego zarobku, stanowiącego podstawę do obliczenia zasiłku dla robotnika, dzieli się sumę zarobków, wypłaconych robotnikowi w ciągu ostatnich 13-tu tygodni, przepracowanych przed dniem zgłoszenia się o zasiłek, a podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia, bez jakichkolwiek potrąceń, przez liczbę dni, za które zarobki te zostały wypłacone. O ile obliczony w ten sposób zarobek przeciętny wyniesie więcej niż 6 zł., wówczas zasiłek oblicza się od 6-ciu zł.

Zasiłek wynosi:

a) dla robotnika samotnego — 30% wyżej wskazanego zarobku robotnika,
b) dla robotnika obarczonego rodziną 1 — 2 osób — 35% wyżej wskazanego zarobku robotnika,
c) dla robotnika obarczonego rodziną 3 — 5 osób — 40% wyżej wskazanego zarobku robotnika,
d) dla robotnika obarczonego rodziną ponad 5 osób — 50% wyżej wskazanego zarobku robotnika.

Zasiłki nie podlegają zajęciu sądowemu ani administracyjnemu.

Przy wynagrodzeniu od sztuki (akord) ostatnio pobierany zarobek oblicza się według przeciętnej z ostatnich 13-tu tygodni pracy.

§ 6.

Do rodziny zalicza się pozostających na wyłącznym utrzymaniu bezrobotnego:

a) żonę niezarobkującą, względnie męża, niezarobkującego,
b) niezarobkujących dzieci i pasierbów do lat 16 życia, oraz ponad lat 16-cie życia o ile są niezdolne do pracy,
c) dzieci i pasierbów od lat 16 do 18 lat, kształcących się w średnich zakładach naukowych ogólnokształcących i zawodowych,
d) rodziców i dziadków niezdolnych do zarobkowania.

§ 7.

Prawo do zasiłków nie przysługuje:

a) zwolnionym z pracy na skutek okoliczności, powodujących w myśl obowiązujących ustaw i przepisów natychmiastowe wydalenie z pracy,
b) na skutek dobrowolnego rozwiązania umowy o pracę przez robotnika lub samowolnego porzucenia pracy,
c) w czasie pobierania zasiłku z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, jak również po ich wyczerpaniu, o ile stan zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy.

§ 8.

Prawo do zasiłków ustaje:

a) w razie nieprzyjęcia przez bezrobotnego pracy wskazanej mu przez Polski Monopol Tytoniowy lub Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy względnie instytucję zastępczą, a to w myśl art. 15-go ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650),
b) w razie niezastosowania się do przepisów obowiązujących bezrobotnych, pobierających zasiłki z funduszu bezrobocia,
c) w zastosowaniu do robotników posiadających uprawnienie emerytalne z chwilą przeniesienia w czasowy lub stały stan spoczynku z przyznaniem prowizji lub odprawy prowizyjnej.

§ 9.

Wypłata zasiłków dokonywać się będzie w ustalonym dniu tygodnia, według niniejszego zarządzenia we wtorek, przez Zakład względnie Urząd, w którym bezrobotny ostatnio pracował.

§ 10.

Dla otrzymania zasiłku bezrobotny winien na trzy dni przed dniem wypłaty, t. j. w sobotę przedstawić zaświadczenie Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, względnie instytucji zastępczej o braku dla niego pracy oraz o wykonaniu przez niego przepisów dla bezrobotnych. W razie późniejszego przedstawienia zaświadczenia wypłata za odpowiedni okres dokonana będzie w terminie następnej płatności.

§ 11.

Bezrobotni obarczeni rodziną winni wykazać się zaświadczeniem urzędu gminnego względnie właściciela lub rządcy domu, poświadczonem przez Policję Państwową, że członkowie rodziny nie zarobkują. Jedynie tylko w tym wypadku mogą otrzymać zasiłki według stawek wyznaczonych dla obarczonych rodziną, w przeciwnym razie mogą otrzymać zasiłek według norm przyznawanych dla samotnych.

§ 12.

Do wypłaty zasiłku bezrobotny winien zgłaszać się osobiście. Wyjątkowo, gdy bezrobotny w celu

poszukiwania pracy przeniesie się do innej miejscowości Fabryka (Zakład) będzie uprawniona (y) na koszt bezrobotnego przesyłać pocztą należny mu zasiłek, pod warunkiem, że bezrobotny będzie przesyłać Fabryce (Zakładowi) dowody przewidziane w § 10 zarządzenia, a wydane przez Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy, w obrębie którego ostatnio zamieszkał.

§ 13.

Robotnikom sezonowym, zajętym przy wykupie i fermentacji surowca tytoniowego, oraz robotnikom rolnym zajętym na plantacjach tytoniowych nie przysługuje prawo do zasiłków dla bezrobotnych, wypłacanych z funduszu Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 14.

Zarządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą od dnia 11 lipca 1932 r.

FABRYKACJA

303.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 56

z dnia 20 lipca 1932 r.
L. 656/II/2/32

w sprawie zniesienia przedkładania kwartalnych prób tytoniowych przez Państwowe Fabryki Wyrobów Tytoniowych.

Do
wszystkich Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego znosi z dniem 1 października 1932 r. przedkładanie kwartalnych prób tytoniowych i papierosowych. Równocześnie tracą moc obowiązującą zarządzenia poprzednio w tej sprawie wydane. Nadmienia się jednakże, iż Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego będzie w dalszym ciągu kontrolowała jakość produktów fabryk, na podstawie prób pobieranych bezpośrednio z rynku sprzedaży.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Produkcji.
(—) *Inż. M. Zdrojewski;*

ORGANIZACJA SPRZEDAŻY.

304.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 19 maja 1932 r.

w sprawie zmiany w przepisach o ruchu tramwajów elektrycznych w miastach.

(Dz. U. R. P. z dnia 9 lipca 1932 r. Nr. 57, poz. 550).

Na podstawie art. 2 i punktu 7 art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 580) oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 567), zarządzam co następuje:

§ 1. Wprowadzone rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 6 czerwca 1929 r. Przepisy o ruchu tramwajów elektrycznych w miastach (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 424) ulegają następującej zmianie:

W § 34 w ust. 1 skreśla się słowa „palić tytoniu", zaś w ust. 2 dodaje się na końcu słowa następujące: „oraz wewnątrz jednego z przyczepnych wagonów".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1932 r.

305.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 czerwca 1932 r.

(Dz. U. R. P. z dnia 13 lipca 1932 r. Nr. 59 poz. 568).

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

§ 1. Urząd opłat stemplowych, jak również każdy urząd skarbowy, któremu jest poruczone załatwianie spraw z zakresu opłat stemplowych, może — po zasięgnięciu opinji właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych — nałożyć na sklep tytoniowy (§ 6, punkt 1, rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1932 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych, Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 266) obowiązek sprzedaży znaczków stemplowych oraz urzędowych blankietów wekslowych.

W razie niespełnienia obowiązku, określonego w poprzednim ustępie — jeżeli upomnienie ze strony urzędu, wymienionego w ustępie pierwszym, nie wywarło skutku — może nastąpić cofnięcie koncesji według zasad, podanych w §§ 31 i 34 powołanego rozporządzenia z dnia 31 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 266).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

306.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1932 r.
L. D. V. 16991/4/32

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Okólnikiem z dnia 10 listopada 1931 r. L. D. V. 2762/4/31 przedłużono na rok 1932 ważność okólników z dnia 31 grudnia 1930 r. L. D. V. 12372/4 i z dnia 5 marca 1931 r. L. D. V. 2293/4/31, mocą których Ministerstwo Skarbu zezwoliło:

a) na prowadzenie w 1931 r. na podstawie świadectw przemysłowych kategorji III-ej przedsiębiorstw handlowych bez składania podań

filij hurtowni tytoniowych, t. j. przedsiębiorstw będących ekspozyturami hurtowni, ściśle z niemi związanych i prowadzonych na koszt koncesjonarjuszów hurtowni we własnej ich administracji,

b) na prowadzenie w 1931 r., bez składania podań sklepów z wyłączną sprzedażą wyrobów tytoniowych, posiadających upoważnienie do odsprzedaży wyrobów tytoniowych innym przedsiębiorstwom nie mających jednak charakteru hurtowni, na podstawie świadectw przemysłowych kategorji III-ej przedsiębiorstw handlowych,

c) na prowadzenie w 1931 r. bez składania podań przedsiębiorstw, prowadzących tylko sprzedaż wyrobów tytoniowych we wsiach z pomieszczeń mających wygląd i charakter pokoju, na podstawie świadectw przemysłowych kategorji IV-ej przedsiębiorstw handlowych.

Obecnie w związku z przewidywanym w roku bieżącym zwiększeniem ilości punktów sprzedaży wyrobów tytoniowych, Ministerstwo Skarbu — niezależnie od wyżej wyszczególnionych ulg — zarządza na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 110), co następuje:

1) zwalnia się bez składania podań od obowiązku wykupienia świadectw przemysłowych na rok 1932 powstające w okresie od 1 lipca do 31 grudnia 1932 r. przedsiębiorstwa drobnej sprzedaży (tylko konsumentom) wyrobów tytoniowych w miejscowościach, gdzie dotychczas nie było żadnego punktu sprzedaży,

2) zwalnia się bez składania podań od obowiązku wykupienia świadectw przemys.owych na rok 1933 te przedsiębiorstwa drobnej sprzedaży wyrobów tytoniowych, których prowizja ze sprzedaży wyrobów tytoniowych nie przekraczała na rok 1932 w stosunku całorocznym kwoty zł. 360,

3) przedsiębiorstwa drobnej sprzedaży wyrobów tytoniowych, których prowizja ze sprzedaży wyrobów tytoniowych przekroczyła za rok 1932 w stosunku całorocznym kwotę zł. 360, obowiązane są do wykupienia właściwych świadectw przemysłowych na rok 1933 bez specjalnego wezwania w terminie do dnia 1 marca 1933 r., przyczem przy wydawaniu świadectw dla tego rodzaju przedsiębiorstw, nabywanych w okresie do 1 marca 1933 r., nie należy obliczać kar za zwłokę, ani odsetek za odroczenie.

Urzędy Akcyz i Monopolów Państwowych winny zawiadamiać właściwe urzędy skarbowe o każdem uruchomieniu przedsiębiorstwa drobnej sprzedaży wyrobów tytoniowych (udzielenie koncesji) bezzwłocznie, a o wysokości otrzymanej w 1932 r. prowizji ze sprzedaży wyrobów tytoniowych w terminie do dnia 1 lutego 1933 r.

Zaznacza się, że ulgi powyższe dotyczą jedynie przedsiębiorstw, prowadzących wyłącznie drobną sprzedaż wyrobów tytoniowych. Nie stoi jednak na przeszkodzie do korzystania z tych ulg fakt prowadzenia przez wspomniane przedsiębiorstwa jednocześnie z wyrobami tytoniowemi również i drobnej sprzedaży innych artykułów, niezbędnych do palenia, jak bibułka, gilzy i t. p.

Przy uskutecznianiu wymiarów podatku przemysłowego od obrotu za rok 1932 należy w odniesieniu do powstałych w okresie od 1 lipca do 31 grudnia 1932 r. przedsiębiorstw drobnej sprzedaży wyrobów tytoniowych w całej rozciągłości stosować postanowienia art. 3 ustęp ostatni ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 110) i zwalniać je zupełnie od podatku w tych wypadkach, gdy podatek przypadający od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów niezbędnych do palenia (bibułki, gilzy i t. p.) nie przekracza kwoty 20 złotych na rzecz Skarbu Państwa.

O powyższem należy niezwłocznie powiadomić podległe władze podatkowe.

UPRAWA TYTONU, WYKUP I FERMENTACJA.

307.

INSTRUKCJA

w sprawie zasad segregacji zbiorów liści tytoni papierosowych.

z dnia 2 lipca 1932 r.

L. 1402/II/3/32.

Liście tytoniu nie dojrzewają wszystkie naraz, tylko stopniowo w tej samej kolejności, w jakiej wyrosły, t. j. najpierw liście znajdujące się w dolnej części łodygi, następnie środkowe i wreszcie najpóźniej dojrzewają liście najmłodsze, t. j. te, które wyrosły na wierzchołku łodygi.

Na rozwój liści wpływają zarówno czynniki zewnętrzne, jak w pierwszym rzędzie pogoda, tak i czynniki wewnętrzne, a więc wiek rośliny, ilość dostarczonej przez korzenie wody, ilość i koncentracja soków odżywczych i t. p. Dlatego też każden liść, w zależności od położenia swego na łodydze, a zatem i od swego wieku, ma nieco inny kształt, inne wymiary, inny skład chemiczny, a po wysuszeniu inne własności podczas fermentacji i inną wartość jako surowiec.

Jeżelibyśmy zatem zebrali liście wszystkie naraz, wysuszyli i sfermentowali je jednakowo, to otrzymalibyśmy materjał bardzo niejednolity, składający się z liści częściowo przejrzałych, częściowo niedojrzałych i niejednakowej wartości pod każdym względem; takie postępowanie doprowadziłoby do zmarnowania najlepszych liści, które zmieszane z pośledniejszemi, zatraciłyby swoje dobre własności.

Najlepszym zatem sposobem zbierania liści tytoniu byłoby zbieranie po jednym listku, w zależności od jego stopnia dojrzałości. Jednak taki zbiór byłby zbyt kłopotliwy i w praktyce szerszej nie mógłby znaleźć zastosowania; dla tego też wszędzie, gdzie uprawiane są tytonie papierosowe orjentalne, zbiór odbywa się od trzech do siedmiu razy po 3 do 7 liści w zależności od ilości i stopnia dojrzałości tychże: na wczesnych odmianach tytoniu, które mają mniej liści (12 — 16), zbiór odbywa się zwykle 3 — 4 krotnie, na odmianach posiadających większą ilość liści (16 — 40) cztero- do sześciokrotnie.

Liście każdego zbioru winny być suszone i następnie przechowywane osobno, ponieważ, jak wyżej powiedziano, jakość ich, a zatem i wartość jest różna.

Liście każdego zbioru mają też swoje techniczne określenia czyli nazwę. Każden plantator winien wiedzieć, jak liście każdego zbioru nazywają się i jakie posiadają własności.

Przedewszystkiem więc liście tytoniu dzielimy na:

A. Macierzyste, t. j. te, które wyrosły na głównej łodydze rośliny tytoniu i

B. Odrostowe, t. j. pochodzące z pędów bocznych, wyrosłych w kątach liści.

W Małapolsce bardzo często liściami „macierzystemi" nazywają liście środkowe, co jest niesłuszne. Należałoby zatem pouczyć instruktorów i plantatorów o właściwym znaczeniu obu nazw.

Liście odrostowe odznaczają się zwykle mniejszemi blaszkami liściowemi, krótkiemi ogonkami, grubą tkanką liściową i ciemnem zabarwieniem. Są cięższe i mocniejsze w paleniu od liści macierzystych, odznaczają się gorszym smakiem i zapachem. Produkcja tych liści, a tembardziej ich zbiór jest przez Polski Monopol Tytoniowy zabronionym, a dostarczane liście odrostowe przez plantatora, nieposiadającego specjalnego pozwolenia zaliczane są do nieużytku.

Liście macierzyste, w zależności od położenia swego na łodydze dzielą się na pięć grup:

1) *Spodaki*, 2) *Nadspodaki* (środkowe dolne), 3) *Środkowe* (środkowe górne), 4) *Podwierzchołkowe* i 5) *Wierzchołkowe*.

1) *Spodaki* są to 3 — 4 liście położone najniżej, lekkie, małotreściwe, często poplamione i zawalane ziemią. Zbierane są zwykle w stanie przejrzałym. Odznaczają się łopatkowatym kształtem i źle wykształconym ogonkiem i uszkami. Są to liście małowartościowe i dlatego mogą być zaliczone tylko do klasy IV, a nawet do V-tej.

2) *Nadspodaki* czyli niżej położone liście środkowe (środkowe dolne) w liczbie 4 do 5, wyrastają tuż nad spodakami, są większe, mają już wyraźny ogonek, skrzydełka i uszka, obejmujące łodygę, kształt charakterystyczny dla danej odmiany. Zebrane w odpowiednim stanie dojrzałości i dobrze wysuszone mają ładny, jednak blady nieco żółty kolor, często bardzo są uszkodzone mechanicznie lub przez choroby. Mogą być zaliczone do klas V, IV, III, II i I.

3) *Środkowe* (środkowe górne) są to następne, wyżej położone liście w liczbie 4 do 8. Większe, lepiej wykształcone i treściwsze od poprzednich. Dobrze zebrane i wysuszone mają bardzo ładne, jaskrawe zabarwienie. W paleniu mocniejsze nieco od niżej położonych (t. j. spodaków i nadspodaków). Zaliczone mogą być do klasy V, IV, III, II i I.

4) ***Liście podwierzchołkowe*** w liczbie 4 do 9, w zależności od odmiany, położone wyżej nad środkowemi, wielkości stopniowo zmniejszającej się (najwyżej położone — najmniejsze). Są dobrze wykształcone i treściwe. Zebrane w ciepłą, suchą pogodę i ładnie wysuszone dają lepszy surowiec niż środkowe. Mogą być zaliczone do klas V, IV, III, II, I i D (doborowej).

5) ***Liście wierzchołkowe*** w liczbie 3 do 6 są to liście położone najwyżej, bezpośrednio pod kwiatostanem. Odznaczają się małą wielkością, cokolwiek odmiennym kształtem, są bardziej treściwe i nie tak łatwo wysychają, a po wysuszeniu prędko nasiąkają znów wilgocią. Jeżeli dojrzały jeszcze w czasie ciepłej, słonecznej pogody, mogą dać najlepszej jakości surowiec, jednak u nas często są zbierane już podczas gorszej pogody (zimno, rosa, deszcz, przymrozki). Zwykle bywają nieco ciemniej zabarwione (czerwonawy odcień) niż liście niżej położone. Zaliczyć je można do klas V, IV, III, II, I i D.

Niżej podane zestawienie charakteryzuje ilości liści każdej wymienionej grupy dla najpospolitych odmian:

Odmiana	Grupa					
	Spodaki ilości liści	Nadspodaki ilości liści	Środkowe ilości liści	Podwierzchołkowe ilości liści	Wierzchołkowe ilości liści	Razem liści
1. Węgierski ogrodowy	4	3	3—5	3—4	3	16—19
2. Tyk-Kułak	4	5	5—8	5—9	5—6	24—32
3. Trapezund	3—4	3—4	4	3	3	16—18
4. Hercegowina	3—4	3—4	4—5	3—4	3—4	16—21

Ilość liści zmienia się nietylko w zależności od odmiany, ale także i od pogody, położenia plantacji, nawożenia jej i t. p. W lata suche i gorące liści bywa zwykle więcej, ale są one zato mniejsze i gęściej osadzone, a cała roślina niższa. Tak samo na ilość liści wpływa niższe lub wyższe ogławianie roślin, które jednak przy uprawianych u nas tytoniach nie wpływa na podział na grupy.

W zależności od przebiegu pogody i dojrzewania oraz ilości sił roboczych zdarza się często, że plantator musi zbiór jednej z wymienionych grup liści rozdzielić na 2 razy, a czasami znów, np. kiedy pogoda jest bardzo niepewna, a liście już dojrzały i mogą ulec zepsuciu, plantator jest zmuszonym zebrać jednocześnie 2 grupy, n. p. liście nadspodaki i środkowe, lub podwierzchołkowe i część wierzchołkowych. W powyższych wypadkach jednak liście, należące do poszczególnych grup, nie powinny być nigdy zmieszane: w pierwszym zatem przypadku należy dwa zbiory jednej grupy złączyć w jedno, a w drugiej zbiór rozdzielić na dwie grupy.

Tytonie papierosowe wielkolistne amerykańskie

(Virginja jasna) ogławia się nisko na 12 — 14 liści, dojrzewają one równomierniej niż orjentalne i zbiera się je zwykle jednocześnie lub tylko 2 razy, dzieląc zbiór na: 4 spodaki, 5 — 7 liści środkowych i 3 wierzchołkowe. Przy powyższych zbiorach nie wydziela się w osobne grupy liści nadspodaków i podwierzchołkowych.

Tak samo winny być dzielone na spodaki, środkowe i wierzchołkowe liście odmian cygarowych, przyczem zbiór tych ostatnich winien być podzielonym i odbywać się według stopnia dojrzałości przynajmniej 3 razy.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Produkcji
(—) *Inż. M. Zdrojewski.*

308.

TYMCZASOWA INSTRUKCJA
w sprawie oszacowania przypuszczalnych zbiorów liści tytoniowych.

z dnia 19 lipca 1932 r.
L. 1540/II/3/32.

§ 1.

Oszacowanie spodziewanych plonów liści tytoniowych na plantacjach dokonywuje się na zasadzie wyliczenia zbiorów z ilości roślin, ilości liści na roślinach oraz wagi liści w stanie wysuszonym.

§ 2.

Czynność wyliczenia ilości roślin na plantacjach tytoniowych dokonywują instruktorzy uprawy tytoniu łącznie, względnie po pomiarze obszaru plantacyj tytoniowych.

Obliczenia powyższe dokonane być mogą przez bezpośrednie obrachowanie rzeczywistej ilości roślin na plantacji lub też, o ile plantacja jest większa przez obrachowanie faktycznej ilości roślin na wyznaczonych w różnych miejscach plantacji próbnych kwadratach wielkości po 100 mtr.² każdy. Ilość powyższych kwadratów próbnych winna wynosić niemniej niż 5 na każdej z większych plantacji.

Przy zastosowaniu systemu wyliczenia ilości roślin na plantacjach ze średniej ilości roślin na próbnych kwadratach i przemnożeniu tych danych na obszar plantacji, obrachunek powyższy należy sprawdzić teoretycznem wyliczeniem ilości roślin z obszaru plantacji i gęstości sadzenia na jednostce przestrzennej. Różnica pomiędzy obliczeniem teoretycznem z gęstości sadzenia i obszaru plantacji a obliczeniem z kwadratów próbnych winna odpowiadać zanikowi roślin na plantacji.

Wyniki wyliczeń ilości roślin tytoniowych ujawnia się w „katastrze plantacyj tytoniowych" oraz w „zapisku plantatorów tytoniu" w rubryce „uwaga".

Wszelkie późniejsze zmiany w ilości roślin tytoniowych na plantacjach, spowodowane przez zniszczenie roślin przez szkodniki zwierzęce, czynniki chorobotwórcze, klimatyczne i inne winny być ujawnione dodatkowo tak w katastrze, jak w zapisku.

§ 3.

Wyliczenie ilości liści na roślinach tytoniowych dokonywują instruktorzy uprawy tytoniu bezpośrednio po ogłowieniu plantacji tytoniowej.

Czynności powyższe polegają na wyliczeniu średniej ilości liści możliwie na największej ilości roślin.

Ilość roślin przyjęta do obliczenia średniej ilości liści na roślinie, nie powinna na plantacpach drobnych t. j. do 1.000 mtr.² wynosić mniej niż 50 roślin, a wzrastać powinna sukcesywnie w miarę wzrostu obszaru plantacji. Na plantacjach przemysłowych parohektarowych, należy przyjąć do obrachunku średniej ilości liści nie mniej 1.000 roślin.

Roślin, rosnących na skrajach plantacji, jako posiadających odrębne warunki wzrostu, nie należy wybierać dla obrachunku ilości liści na roślinie.

W razie większego wyrównania plantacji pod względem rozwoju roślin i sposobu ich ogłowienia, ilość roślin, przyjętych do wyliczenia średniej ilości liści na roślinie, może być odpowiednio zmniejszoną.

Przy obliczeniu ilości liści na roślinach nie należy pomijać roślin chorych, uszkodzonych, względnie powstrzymanych w rozwoju.

Średnią ilość liści na roślinie należy obliczyć i podać ją w zaokrągleniu do dwuch miejsc dziesiętnych.

Wyniki obliczenia średniej ilości liści tytoniowych na roślinie winny być ujawnione w katastrze oraz w zapisku plantatorów tytoniu wraz z ogólnem zaznaczeniem stanu plantacji, jej zdrowotności, podaniem gęstości sadzenia roślin w polu oraz z wyjaśnieniem co do zbioru względnie zaniechania zbioru spodaków.

§ 4.

Czynności ustalania średniej wagi liści tytoniowych w stanie wysuszonym należą do obowiązków personelu agronomicznego Zakładów, administrujących uprawę tytoniu.

Przystępując do właściwego ustalenia średniej wagi liści urzędnicy agronomiczni dokonają podziału powierzonych ich nadzorowi plantacyj tytoniowych na grupy odpowiadające sobie pod względem stanu rozwoju roślin tytoniowych, zdrowotności, wczesności dojrzewania, gęstości sadzenia, ilości pozostawianych do rozwoju liści na roślinie, zasobności gleby, warunków nawożenia, uprawy i t. p. czynników.

Równocześnie z dokonaniem powyższego podziału na grupy plantacyj tytoniowych, urzędnicy agronomiczni przystąpią do wykonania wyceny średniej wagi liści tytoniowych w stanie wysuszonym dla każdej grupy i zbioru oddzielnie.

W tym celu z kilku względnie kilkunastu (w zależności od możności zorganizowania ściślejszej wyceny) charakterystycznych dla każdej grupy plantacyj tytoniowych urzędnicy agronomiczni obowiązani są wziąść próby po 1.000 liści z każdego zbioru, wysuszonych przez plantatora i zważyć je w celu ustalenia średniej wagi 1.000 liści wysuszonych z każdej próby. Na zasadzie średnich wag tysiąca liści z każdej oddzielnej próby urzędnicy agronomiczni dokonają wyliczenia średniej przeciętnej wagi liścia każdego zbioru dla odpowiedniej grupy plantacyj oddzielnie, następnie zaś na zasadzie stosunku ilości liści każdego zbioru wyliczą przeciętną wagę liści w zaokrągleniu do 2 miejsc dziesiętnych wszystkich zbiorów dla każdej z grup plantacyj i ujawnią powyższe dane w katastrze w rubryce „uwaga".

Dla plantacyj, na których nie zbiera się spodaków, należy wyliczyć odrębną przeciętną wagę liści tytoniowych.

§ 5.

Obliczenie przypuszczalnego zbioru liści tytoniowych dla każdej oddzielnej plantacji na zasadzie zebranych danych t. j. ilości roślin na plantacji, ilości liści na roślinie oraz średniej wagi liści dla danej grupy plantacyj należeć będzie do obowiązków Zakładów administrujących uprawę tytoniu, które czynności powyższe dokonają przy pomocy podległego im personelu urzędniczego.

Ostateczne wyniki oszacowania przypuszczalnych zbiorów liści tytoniowych dla każdej plantacji oddzielnie winny być ujawnione w zaokrągleniu do pełnych kilogramów w odpowiednich rubrykach katastru plantacyj tytoniowych.

Wyniki oszacowania stanowią tajemnicę urzędową i w żadnym wypadku nie powinny być podawane do wiadomości interesowanym plantatorom tytoniu.

§ 6.

Dla czynności wyliczenia wysokości przyznawanych plantatorom tytoniu zaliczek w wypadkach niemożności dokonania wcześniejszej oceny przypuszczalnego zbioru surowca tytoniowego na zasadzie niniejszej instrukcji, dozwala się na dokonanie prowizorycznego oszacowania przypuszczalnych zbiorów z plantacyj tytoniowych na oko.

§ 7.

Instrukcja powyższa obowiązuje Zakłady, administrujące uprawą tytoniu, począwszy od obecnej kampanji uprawowej 1932 r., przyczem tracą moc obowiązującą „wskazówki dla przeprowadzenia oszacowania ilości przypuszczalnego zbioru tytoniowego", dołączone do instrukcji dla funkcjonarjuszów Polskiego Monopolu Tytoniowego o wykonaniu dozoru nad uprawą tytoniu z dnia 16 czerwca 1926 r. L. 18878/IX/26.

Za Dyrektora D. M. T.

Szef Działu Produkcji

(—) *Inż. M. Zdrojewski.*

RACHUBA I KASOWOŚĆ

309.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 maja 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotu artykułami objętemi Monopolem Tytoniowym, wyrobami Państwowego Monopolu Spirytusowego, solą kuchenną (jadalną), bydlęcą i przemysłową oraz losami loterji państwowej.

(Dz. U. R. P. z dn. 30 czerwca 1932 r. Nr. 54, poz. 529).

310.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 1 lipca 1932 r.
L. 2432/V/1/32

w sprawie prowadzenia przez Zakłady P. M. T. miesięcznych zestawień kasowych według nowej nomenklatury dochodów i wydatków.

Do
wszystkich Zakładów i Urzędów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przesyła w załączeniu szczegółową nomenklaturę dochodów i wydatków z objaśnieniami i wzorami do formowania przez poszczególne Zakłady i Urzędy miesięcznych zestawień kasowych, poczynając od 1 kwietnia 1932 r.

Nomenklatura i wzory obejmują dwie kategorje dochodów i wydatków: budżetowe i pozabudżetowe.

Dochody względnie wydatki budżetowe odpowiadają ściśle paragrafom, pozycjom, punktom i subpunktom planu finansowo-gospodarczego Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Dochody względnie wydatki pozabudżetowe obejmują pozycje o charakterze przejściowym, nprz. podatek dochodowy, potrącenia od pracowników i robotników na rzecz Kas Chorych, Z. U. P. U. i t. p. są na przychodzie, a następnie po wpłaceniu ich do danych instytucji, figurować muszą w rozchodzie kasy.

Dochody, wzgl. wydatki kasowo-budżetowe winny być klasyfikowane zgodnie z załączoną nomenklaturą, ściśle odpowiadającą planowi finansowo-gospodarczemu. Zasadniczo pokrywają się one z zarachowaniami buchalteryjnemi, jednak w ujęciu ich ściśle kasowem nie należy zapominać, że muszą być brane one odrazu wynikowo na właściwe paragrafy, pozycje i punkty nomenklatury. Ilustrują to następujące przykłady:

a) Zaliczka na podróż funkcjonarjusza fabryki buchalteryjnie jest księgowana na r/k Zaliczek (sum do wyliczenia), a następnie po rozliczeniu się suma kosztów podróży definitywnie jest księgowana na r-k kosztów produkcji (podróże służbowe) na § 2—3—1-a.

W ujęciu budżetowo-kasowem należy odrazu księgować tę zaliczkę na § 2—3—1-a, jak również i dopłatę wzgl. zwrot kasowy z tej zaliczki.

b) Podobnie wynikowo odrazu należy traktować i inne wypłaty i wpływy kasowe, które buchalteryjnie zwykle są księgowane pośrednio przez r-k Dostawców wzgl. R-k Dłużników i Wierzycieli, nprz. zakup materjałów pisarskich i kancelaryjnych dla fabryk lub magazynów surowców na § 2—3—4a, dla magazynów sprzedaży na § 3—3—4a i t. p. Zakup materjałów ekonomicznych, zgodnie z przeznaczeniem zużycia — jeżeli na utrzymanie porządków na § 2—3—3, jeżeli na wyrób opakowań na § 2—5—7a, jeżeli na remont budynków maszyn i urządzeń na § 2 — 5 — 8 i t. p.

c) koszty przewozu wykładane za dostawców należy odnosić na § 2—5—5;

d) zatrzymane wzgl. zwrócone gwarancje należy odnosić wynikowo na tę pozycję budżetową nomenklatury, na którą był odniesiony wydatek;

e) deputaty tytoniowe oraz próbki tytoniowe nie są przeprowadzane przez kasę, nie należy więc wypełniać odnośnych rubryk w sprawozdaniu kasowem;

f) niepobrane pobory, wzgl. niepodniesiona robocizna, winna być przyjmowana w przychodzie na te paragrafy, pozycje i subpunkty na których była zaksięgowana w rozchodzie kasowym i odpowiednia wypłata wzgl. wydatek, który został niepodjęty i narazie zaprzychodowany w kasie;

g) zaliczki wypłacone, wzgl. zwrócone na utrzymanie żłobków, przedszkoli, dziecińców należy odnosić na § 2—5—4-c. Jednakże wypłacone wzgl. zwrócone zaliczki na drobne wydatki administracyjne, wpłaty do kas stacyjnych kolejowych winny być traktowane jako pozycje pozabudżetowe — przyczem oddzielnie, po za sprawozdaniem kasowem należy podać wyrachowanie kwot z zakwalifikowaniem ich na dotyczące paragrafy, punkty i subpunkty wg. nomenklatury planu finansowo-gospodarczego.

Ze względu na konieczność uzgodnienia obrotów kasowych i nienaruszania ich wysokości — powyższych wyrachowań do zestawienia kasowego włączać nie należy, lecz przedkładać je oddzielnie;

h) komorne z mieszkań w domach P. M. T. należy zapisywać na dochody § 3;

i) wpływy ratalne za węgiel zakupiony dla robotników i pracowników pobierany przez nich do spłaty częściowej — należy odnosić na dochody pozabudżetowe (wpłaty za węgiel).

Wyczerpując na powyższem charakterystyczne wypadki ujmowania budżetowo-kasowego przychodów i rozchodów, nadmienia się, że aczkolwiek Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przesyła jednobrzmiący wzór i nomenklaturę dla wszystkich placówek, to jednak nie we wszystkich placówkach będą miały zastosowanie wszystkie paragrafy, pozycje budżetowe oraz pozabudżetowe. Każda placówka winna wypełniać tylko te rachunki do których wg. charakteru swego jest zaliczana, nprz. fabryki przeważnie § 2 (koszty produkcji), magazyny sprzedaży przeważnie § 3 (koszty sprzedaży), urzędy wykupu tytoniu przeważnie § 2 (koszty produkcji), subpreliminarz do Działu Uprawy tytoniu.

Dotyczące placówki, każda w swoim zakresie, powołując się na powyższe rozporządzenie zarządza, aby wszystkie komisje wykupu tytoniu, sprawujące swoje czynności urzędowe, przez cały czas trwania wykupu w obrębie terytorjalnym danej placówki, przedkładały swoje odrębne analogiczne sprawozdania kasowe odpowiedniemu urzędowi. Urzędy, dołączając swoje sprawozdania kasowe będą nadsyłać i jedno i drugie do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w terminie podanym w zarządzeniu.

Zestawienia sporządzane wg. wzorów załączonych do nomenklatury i wyjaśnień, winny być nadsyłane do Działu V/1 Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego za kwiecień 1932 r. do dnia 10 lipca b. r., za maj b. r. do 20 lipca b. r., za czerwiec b. r. do 30 lipca b. r., za lipiec do 10 sierpnia b. r. i za następne miesiące do dnia 10 każdego następnego miesiąca po sprawozdawczym. Ze względu na konieczność opracowania ogólnych obrotów kasowych w najkrótszym czasie po okresie sprawozdawczym terminy wyżej podane winny być bezwzględnie dotrzymane.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Finansowego.
(—) *W. Oziemski*

311.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 50

z dnia 9 lipca 1932 r.
L. 255/V/4/32

w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotu wyrobami tytoniowemi.

Do
wszystkich Zakładów Sprzedaży Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54 z dnia 30 czerwca 1932 r. poz. 529), Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego poleca przy każdej realizacji zamówień potrącać scalony podatek przemysłowy w wysokości 5,4% od całkowitej sumy prowizji (rabatu), udzielanej sprzedawcom wyrobów tytoniowych.

Potrącony scalony podatek przemysłowy należy zapisywać:

1) w zamówieniach na wyroby tytoniowe w wolnej rubryce „Należności",

2) w księdze likwidacyjnej — w rubryce „kwoty przepisane do ściągnięcia",

3) w rejestrach sprzedaży — w rubryce „Usterki", zmieniając w p. 2 i 3 dawne nazwy rubryk na nazwę „Podatek obrotowy".

O ile zajdzie potrzeba zapisywania w dawnych rubrykach, wymienionych w punktach 2 i 3 należności z innych tytułów, wówczas należności takie należy zapisywać w rubryce „Niedobór" i odpowiednio omówić tytuł należności bądź w rubryce „uwagi" w księdze likwidacyjnej, bądź w końcu rejestru sprzedaży.

Ponieważ rozporządzenie Ministra Skarbu obowiązuje od dnia 1 lipca b. r. przeto scalony podatek przemysłowy należny od prowizji, udzielonej przy poborach od dnia 1 lipca b. r. powinien być potrącony dodatkowo w ciągu tegoż m. lipca b. r. przy dalszych poborach wyrobów tytoniowych.

Przy pierwszym poborze kredytowanym (na nowo otwarty kredyt, gdy sprzedawca nie wpłaca żadnej kwoty) należy zażądać od sprzedawcy wpłacenia kwoty podatku do P. K. O. na konto Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i zarachować ją jak wyżej.

Zarządzenie niniejsze należy podać do wiadomości sprzedawcom wyrobów tytoniowych drogą

wywieszenia go w miejscu dostępnem i widocznem, a nadto powiadomić hurtowych sprzedawców, że przysługuje im prawo potrącania detalicznym sprzedawcom 5,4% od sumy udzielonego rabatu detaliście z tytułu scalonego podatku przemysłowego od obrotu.

W końcu Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zaznacza, iż zarządzenie niniejsze nie dotyczy obrotów wyrobami tytoniowemi, przeznaczonemi na eksport.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Finansowego.
(—) *W. Oziemski*

ADMINISTRACJA

312.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.
z dnia 27 czerwca 1932 r.
L. 3211/I/5/32
w sprawie zabezpieczeń przeciwpożarowych i wyszkolenia personelu.

Do
wszystkich Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego (za wyjątkiem Magazynu P. M. T. w Sofji).

W trosce o bezpieczeństwo powierzonego sobie mienia państwowego, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego niejednokrotnie zwracała się do Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego, zalecając jak największą dbałość o stan posiadanych zabezpieczeń przeciwpożarowych i odpowiednie wyszkolenie personelu, a w szczególności służby wartowniczej. W tym celu zorganizowana została w roku 1930 lustracja wszystkich Fabryk i Zakładów przez rzeczoznawców Warsz. Straży Ogniowej, którzy między innemi mieli za zadanie zaznajomić personel poszczególnych placówek Polskiego Monopolu Tytoniowego z użyciem narzędzi gaśniczych. Pomimo to, jak stwierdzono ostatnio, w niektórych placówkach Polskiego Monopolu Tytoniowego zdarzają się wypadki zupełnej nieznajomości konstrukcji gaśnic i sposobu ich użycia. Fakty te dowodzą, że sprawa zabezpieczenia mienia państwowego przed klęską ognia jest niedość poważnie traktowana.

Przypominając zarządzenia i instrukcje wydane w tym przedmiocie, a mianowicie:

1) Zarządzenie z dn. 3/XI.30 L. 20487/VI.30, w sprawie konserwacji i sprawdzania gaśnic „Perkeo",

2) Zarządzenie z dn. 17/III.31 L. 213/X. Adm. 31, wydane wszystkim Zakładom Polskiego Monopolu Tytoniowego, nie posiadającym zorganizowanych drużyn strażackich, w sprawie obowiązku zaznajomienia personelu z użyciem narzędzi przeciwpożarowych,

3) Instrukcję z dn. 11/VII.31 L. 151/13/LVIII/V/31 o przyczynach i zwalczaniu pożaru we własnym zakresie Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego poleca ponownie:

a) przeprowadzanie perjodycznie conajmniej raz na kwartał prób sprawności działania instalacji i narzędzi przeciwpożarowych oraz powołanego do pełnienia służby bezpieczeństwa personelu. Wyniki prób winny być zestawiane w formie protokułów, odpisy których należy przesyłać Dyrekcji. Oryginały protokułów winny być wpisywane w specjalnej księdze do tego przeznaczonej;

b) dbałość o stan i należytą konserwację posiadanych instalacji i narzędzi przeciwpożarowych;

c) pouczenie, drogą teoretycznych wykładów, pokazów i prób całego personelu, jak należy użyć w razie wypadku ognia posiadane narzędzia gaśnicze;

d) przeszkolenie straży ogniowych w tych placówkach, które posiadają zorganizowane drużyny strażackie.

Odnośnie do punktu c) Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wyjaśnia, że o ile wśród personelu Fabryki (Zakładu) Polskiego Monopolu Tytoniowego nie znajdzie się osoba obznajmiona z użyciem narzędzi gaśniczych, należy zwrócić się do miejscowej organizacji strażackiej o wskazówki, które zawsze chętnie są udzielane przez te organizacje tak zawodowe, jak i ochotnicze.

Odnośnie do punktu d) Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego komunikuje, że Związek Straży Pożarnych Rzpl. Pol. organizuje corocznie regjonalne pokazy, ćwiczenia i teoretyczne kursy dla swych Straży, należy zatem wykorzystać tego rodzaju sposobności dla przeszkolenia komendantów ewent. i członków drużyn strażackich w Fabrykach i Zakładach Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zwraca się równocześnie z niniejszem do Głównego Zarządu Straży Pożarnych Rzpl. Polsk. z prośbą o informowanie zainteresowanych Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego o terminach i miejscach organizowanych kursów przeszkolenia.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Ogólnego
(—) *R. Jabłoński.*

RÓŻNE

313.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 49
z dnia 28 czerwca 1932 r.
L. 443/IV/3/32
w sprawie skonfiskowanych przedmiotów monopolu tytoniowego.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, wszystkich Dyrekcji Ceł, wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów.

Zakwestjonowane przedmioty monopolu tytoniowego w myśl postanowień zawartych w „Instrukcji w sprawie postępowania ze skonfiskowanemi przedmiotami monopolu tytoniowego", ogłoszonej w Dz. Urz. Ministerstwa Skarbu Nr. 32 z dnia 10.XII.

1926 r. poz. 349, mają być odsyłane do Zakładów, względnie Urzędów Polskiego Monopolu Tytoniowego, których wykaz został podany jako załącznik do wspomnianej „Instrukcji".

Wykaz ten uzupełniony i zmieniony pismem Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 12.III. 1931 r. L. 1017/IV/2/31, obecnie, wobec reorganizacji produkcji w Zakładach Polskiego Monopolu Tytoniowego przestał odpowiadać potrzebom.

Wobec powyższego, na zasadzie postanowień

Załącznik do L. 443/IV/3/32.

Wykaz Zakładów Polskiego

do których należy odsyłać zakwestjono

Urzędy Skarbowe i Celne mające siedzibę na terenie Izby Skarbowej w	Surowiec krajowy fermentowany lub niefermentowany do Zakładu	Surowiec zagraniczny	Cygara	Papierosy i wysiewki
		d o	P a ń s t w o	w e j
Lwów I	*) U. W. T. Tarnopol, Monasterzyska, Lublin	Monasterzyska	Kościan	Monasterzyska
Lwów II	*) Zabłotów, Tarnopol, Borszczów, Jagielnica, Monasterzyska	Monasterzyska	Kościan	Monasterzyska
Kraków	P. F. W. T. Kraków	Kraków	Kościan	Kraków
Wydział Skarbowy woj. Śląskiego	P. F. W. T. Wodzisław	Kraków	Wodzisław	Kraków
Poznań	U. W. T. Grudziądz	Poznań-Wojsk.	Kościan	Poznań-Wojsk.
Grudziądz	U. W. T. Grudziądz	Poznań-Wojsk.	Kościan	Poznań-Wojsk.
Łódź	*) U. W. T. Grudziądz P. F. W. T. Kraków	Warszawa Dzielna 62	Kościan	Warszawa Dzielna 62
Warszawa Grodzka Okręgowa	*) U. W. T. Grudziądz Grodno, Lublin	Warszawa Dzielna 62	Kościan	Warszawa Dzielna 62
Białystok	U. W. T. Grodno	Warszawa Dzielna 62	Kościan	Warszawa Dzielna 62
Wilno	U. W. T. Grodno	Wilno	Kościan	Wilno
Brześć n/B	*) U. W. T. Grodno Krzemieniec, Lublin	Radom	Kościan	Warszawa Dzielna 62
Łuck	*) U. W. T. Krzemieniec, Lublin	Radom	Kościan	Warszawa Dzielna 62
Lublin	U. W. T. Lublin	Radom	Kościan	Warszawa Dzielna 62
Kielce	*) U. W. T. Lublin P. F. W. T. Kraków	Radom	Kościan	Warszawa Dzielna 62

*) W zależności od odległości Urzędu do Zakładu Polskiego Monopolu Tytoniowego.
U. W. T. — oznacza Urząd Wykupu Tytoniu.
P. F. W. T. — oznacza Państwowa Fabryka Wyrobów Tytoniowych.

zawartych w ustępie 3 p. II., wymienionej na wstępie „Instrukcji", Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego w „Wykazie Zakładów i Urzędów Monopolu Tytoniowego, do których należy odsyłać skonfiskowane materjały tytoniowe" przeprowadziła konieczne zmiany i przesyła go z prośbą o podanie do wiadomości podległym Urzędom z tem, że będzie on obowiązywał od dnia 1 lipca 1932 r.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *Dr. A. Kreutz.*

Monopolu Tytoniowego

wane i skonfiskowane materjały tytoniowe.

Tytonie papierosowe	Machorka	Tytonie fajkowe aromatyzowane	Tytonie fajkowe gorsze	Presówka i skrętki	Tabaka i miał	Tytoń do żucia
Fabryki Wyrobów Tytoniowych w:						
Monasterzyska	Łódź	Warszawa-Kaliska	Monasterzyska	Wodzisław	Winniki	Starogard
Monasterzyska	Łódź		Monasterzyska		Winniki	
Kraków	Łódź		Kraków		Winniki	
Kraków	Łódź		Kraków		Winniki	
Poznań-Wojsk.	Łódź		Kraków		Starogard	
Poznań-Wojsk.	Łódź		Kraków		Starogard	
Warszawa Dzielna 62	Łódź		Kraków		Starogard	
Warszawa Dzielna 62	Łódź		Kraków		Starogard	
Warszawa Dzielna 62	Grodno		Kraków		Starogard	
Wilno	Grodno		Kraków		Starogard	
Radom	Grodno		Kraków		Winniki	
Radom	Grodno		Kraków		Winniki	
Radom	Grodno		Kraków		Winniki	
Radom	Grodno		Kraków		Winniki	

WYDAWCA: DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

TŁOCZONO CZCIONKAMI DRUKARNI PAŃSTWOWEJ, MIODOWA 22. 60781.